

Quadern de Música Pablo González, 'showman' de primera en la presentació de la temporada de l'OBC

Una nova i esplèndida iniciativa: l'OBC va presentar la propera temporada amb un inspirat Pablo González ■ AUDITORI

Capital humà

Xavier Cester

La temporada de l'OBC no ha estat pas mancada d'esdeveniments singulars, com l'acumulació inaudita de cancel·lacions de directors convidats; llàstima que la baixa d'un dels noms més atractius, Yakov Kreizberg, fos una trista premonició de la seva prematura desaparició. Pel camí també hi ha hagut la marxa del director general de l'Auditori i la dilació inaudita en el nomenament del seu substitut, amb, inaudit al cub, picabaralla pública inclosa entre Generalitat i Ajuntament en la presentació del curs vinent de l'orquestra. Tenen alguna idea de què volen fer-ne, de l'Auditori?

La recta final de la temporada ha permès gaudir de la millor cara de l'OBC, tant amb un director convidat com amb el seu titular. El present és un bon presagi de futur, immediat pel que fa a l'última sessió del curs regular, o a mig termini de cara a la programació 2011-12. Després dels retalls de programació enguany per motius econòmics (adéu al *Concert de violí* de Berg, passi-ho bé a *La pesta* de Gerhard) s'agraeix la sinceritat quan s'admet que, davant la tisorada pressupostària, s'opta per obres que no requereixin plantilla extra o que no siguin cares en termes de drets, a més de fer menys programes.

Per oferir un tast de la propera temporada, l'OBC i Pablo González van protagonitzar un concert gratuït que es va revelar com una iniciati-

va del tot encertada. El guió de l'acte estava perfectament travat, amb amenitat i rigor a parts iguals, i donant espai a alguns integrants de l'orquestra; i la tria de fragments va ser curiosa. Per sobre de tot, el titular de l'orquestra va demostrar un indubtable domini escènic, amb aquest aspecte de bonhomíis geni despistat al qual, tanmateix, no escapava res de res, i va reeixir en aquest calculat cop d'efecte que va ser recitar en català una part del *Cant espiritual* de Maragall. González es va posar el públic a la butxaca, i no m'estranyaria que pel camí aconseguís algun abonat més.

Abans de la *Tercera* de Mahler que tancarà el curs, el director asturià va oferir un altre concert de notable densitat que arrencava amb una precisa lectura del *Ricercare núm. 2* de l'*Ofrena musical* de Bach orquestrat per Webern. El soferit

González es va posar el públic a la butxaca i no m'estranyaria que pel camí aconseguís algun abonat més

lector em perdonarà si prefereixo les adaptacions bachianes multicolor de Leopold Stokowski –tothom té els seus defectes–. L'*Adagio* de la *Desena* de Mahler va sintetitzar les virtuts i els límits de González: la claredat de concepte (tot i certa divagació en el transcurs de l'obra) i la

intensitat de la seva batuta (o, ja que no sempre en fa servir, les seves mans) cohabitaven amb cert control emocional. No es tracta de fredor ni d'asèpsia, al contrari, però és com si li faltés baixar un últim graó d'implicació. Les grans explosions van ser impactants i ben manejades i, al mateix temps, poc escruixidores. Per a virtuts, em quedo amb els ben negociats contrastos entre turbulència i serenor de la *Inacabada* de Schubert i l'opulència ben dosificada d'una magníficent *Mort i transfiguració* de Strauss.

En tots aquests concerts la resposta col·lectiva de l'orquestra ha estat més que notable, com la dels solistes (per citar-ne només tres, Disa English al corn anglès, Àngel Serrano a la trompeta o Christian Farroni a la flauta), tant a les ordres del titular com de les d'un dels convidats potents del curs, un Leonard Slatkin que no va decebre en absolut. Una altra confessió: *La Création du Monde* de Milhaud no m'apassiona, però Slatkin va signar *Un americà a París* amb més tremp que el que havia escoltat feia poc al Carnegie Hall amb la Filharmonic de Nova York i Alan Gilbert. Com diuen els anglosaxons, Slatkin és un músic no *nonsense*, i la seva versió de la *Sinfonia del Nou Món* de Dvorák va ser directa, sense alambinaments innecessaris.

Conclusió? No hi ha res com el capital humà, com el que posseïxen de l'OBC i el seu titular. Però que ningú no s'oblidi que per cuidar-lo no valen gasiveries. I per l'amor de Déu, que es decideixin ja per un concertino estable.